

De Leie

4 september 2016

Christine, Emely, Eva, Inge, Antoine, Ferre, Jan, Peter, Robby, Ron N, Wilfried, Wilfried II en Wim

De weerman deed er alles aan om ons deelnemersveld te halveren. Veel regen en sterke wind, tot 60 km/uur voorspelde hij voor die zondag. Na lange, hete weken koos hij net deze dag als plensdag, want de volgende dagen werd het opnieuw nazomers met temperaturen tot 25 graden en zonnig. Hij kreeg mijn enthousiasme toch niet stuk. Met nog een jetlag in het lijf, stond ik om 6.45 u. bij mijn bakker, om met zijn verse pistoletjes mijn picknickzak te vullen. Tot mijn verwondering, maar tevreden, reed ik met de fiets droog naar Schoten. De thermometer bij de carrosserie gaf zelfs al 19 graden aan. Toen ik er om 8.10 u. arriveerde, stond de meerderheid al present om te vertrekken. Alleen Emely en Robby arriveerden iets later, maar tijdig! Om 8.30 u. sloot ik de ketting van de parking en reden we met 3 auto's en 2 botenkarren naar Deinze. Een stukje in Oost-Vlaanderen sloegen de regendruppels op de ruiten. Wilfried zijn GPS was er even door van slag en liet ons een benzinestation van dichtbij bekijken. De GPS-madam gaf snel andere instructies. We kwamen daarna foutloos aan de sluis in Asperen. De startplaats waar ook het clublokaal van Deinze is gevestigd. Het duurde even voor we op het terrein konden. De regen gutste uit de hemel.

De Deinzenaren schuilden onder de parasols van hun uitnodigend terras. Als ze uiteindelijk de weg vrijmaakten, was het gestopt met regenen. Zonder één druppel werd er afgeladen en omgekleed. De chauffeurs vertrokken naar Gent. Iets later zaten we onder die parasols met een dampende kop koffie. De barman van dienst stal er wel de show. Hij schudde de plezierige noten uit zijn mouw tot een partituur. Onze kaken deden pijn. Hij werd zelfs geassisteerd door zijn gans, Germaine. Die het tuinterras had verlaten en poolhoogte kwam nemen aan de voordeur. Met vereende krachten werd het beest terug op zijn plaats gezet. Dan verscheen onze drankmeester opnieuw op de Bühne met toeter en klepper. Zijn aanmoedigingen waren nu bestemd voor de deelnemers van een straatloop die zijn deur passeerden. Wilfried II mocht even die taak overnemen, wanneer hij cliënteel van drank voorzag. Buiten de onze was er ook een delegatie SUP-vaarders aanwezig. Een paar instructeurs hadden veel jeugdige klanten om hun de stand-up aan te leren. Animatie genoeg op deze intussen zonnige zondagmorgen. Om 11 uur werd de steiger vrijgemaakt voor de kajakers. Even later passeerde SKK door de openstaande sluis richting Gent. Ik bleef nog even kijken naar de SUP-activiteiten en voer een poosje later door de sluis. Intussen had het team de koppen geteld en geconstateerd dat er ééntje ontbrak. Mijn excuses voor het wachten. Voltallig werd de tocht verder gezet. De Leie is een prachtige rivier die zich door Vlaanderen kronkelt, met als supplement de weelderig, verzorgde tuinen met grote herenhuizen uit verleden en heden. Menig bouwstijl is er vertegenwoordigd. Die verscheidenheid houdt de aandacht gevangen. Wel stelden we ons de vraag wie er in deze mastodonten woont.

Het ging vlot vooruit met de wind in de rug. De kajaks met roer waren sterk begunstigd met dit weer. De kronkelende rivier zorgde ervoor dat er af en toe ook zijwind was, zelfs een stukje op kop. Het Isère-corps kon bewijzen hoe goed ze hun kajak onder de knie hadden. Vooral de zijwind duwde hen uit koers. De voorhoede had daar begrip voor. Er werd nu en dan wat

getemporiseerd tot we terug één groep vormden. De clubboot aan de brug van Sint Maartens–Leerne werd genegeerd, trouwens het dekterras was al ingenomen door de Deinze peddelaars. Dus werd er koers gezet naar de overzet van Baarle–St Maartens–Latem. Voor velen was het hoog tijd om het bordje met het symbolisch bootje te ontdekken. Een hap en een slok was dringend welkom. Hier sloop wel even twijfel, welke kant het op moest. Het restaurant aan de rechterzijde weigerde korte broeken, afdekzeiltjes, peddelstokken en mini bootjes aan hun steiger. Dus werd het hoe linker hoe flinker. Uitnodigende banken en wat zonneshijns was voldoende om ons neer te vleien en te genieten van het bakkersresultaat. Sommigen hadden nog wat koffie of thee. Voor iets geestrijks was het wachten tot de volgende stop. Terug op het water werd dit een drijfveer die het peddelgenot ondersteunde. Maar de koplopers hadden oh zo weinig begrip voor het randgebeuren. Met een blik op oneindig zie je geen ijskar op de rechteroever, zelfs als de bel overlast zou veroorzaken. Een vanillesmaak in combinatie met mokka of frambozen of pistache in gedachte volgde de rest gedwee de leiders. Ook wat verder waren er twee terrassen beschikbaar voor de dorstigen. Maar zowel het chique terras van jachtclub A, als de caravan op ponton van jachtclub B werden genegeerd. Gelukkig voor de leiders was de afsplitsing in Afsnee nabij, met daar achter de hoek, voor anciens een overbekend terras. Ancien was er trouwens ook de bediening en de accommodatie, maar op het terras viel het mee. Was het uit gramschap voor de gemiste kansen dat er hier maar 1 glaasje werd genuttigd? Het gevolg was dat de peddel snel terug ter hand werd genomen. Doorgaans is er op dit laatste stuk een drukte van motorbootjes. Goed voor zogvaren. Maar vandaag was men thuis gebleven voor de regen. Dus werd er op eigen kracht verder gevaren. Na de oversteek van de ringvaart werd de vraag naar het einde groter. Er sloop opnieuw twijfel in de voorste gelederen. Terugvaren zoals bij de kersentocht, had niet veel bijval. Hoe overtuigend ik ook klonk, er werd pas verder gepeddeld toen iedereen aanwezig was. De overdracht van de Leie naar de watersportbaan vroeg nog een extra inspanning. Het water stond er hoog. De uit- en instapplaatsen stonden een stukje onder water. Het werd even zoeken om zonder natte kousen de tocht verder te zetten. De zijarm van de watersportbaan was na de warme weken fel begroeid met waterplanten. Het werd dus even soppen en af en toe plantenresten verwijderen van de peddel. Op de watersportbaan was het nog 500 meter tot de finish. Hier werden jeugdwedstrijden geroeid. Het was dan even uitkijken om geen hindernis te vormen voor het aanstormend geweld. Aan de aankomsttoeren werden we, door een lijzige stem, dringend verzocht verder door uit te stappen om het koersgebeuren niet te hinderen. We vonden snel een geschikte uitstap, de botenkar werd verplaatst en op een minimum van tijd was ons gerief opgeladen.

Uit sympathie gingen we nog iets drinken bij Gekko. Buiten de tooghangers van Deinze was er weinig volk. Barman van dienst was ook onze inschrijver vanmorgen in Deinze. Met een minimale bezetting, een optimale dienstverlening, het kan in Gent. Daarna werden we snel en efficiënt naar Schoten gevoerd. Wanneer ik mijn fiets in de gang zette, was dit het einde van een regenloze zondag. De afwezigen hadden ongelijk.

Ferre